

Yüzsüz Hitap

— şimo · 23 Aralık 2011

bir kelime sıyrılıp
aklımdan aldanışıma
sakınır suretin bilmeden
bildirilince
dili üşüyen hitabımın
kâmil keşi

bir sahaf şarkı dilimde
sarıyorum geriye
irkilen gece dizlerinden
düşürüyor bizi

ferinse
ay
dilenir sıçrar ruhuma
bent kurulur bükülür
kirpiklerim
ziyan olur gece
devrilirim kızgın sulara

külü eşelerim kible bulaşır
yel ile kilden kaçak kokuna
sakınır sonra
imanıma der bir âlem sakini
sancırız dem ha dem der
naralı uyuyan

hangi kılıftan deccal soyduysam
bilmiyorum
sesinde
dudaklarımı ilikleyip
sol barakamda bir telaş
son narayla
yola çıkıyorum

yüzün altında yüze yakın hitap
sallıyorum şehre aldirmeden
aralayıp bir harfın yüzünü
soyunuk bir eşkalin suyunu içiyorum
ıslak kelimelerin tecellisi
hecelerde kaygısız sövmek

yüze yakın yüz­süz hitap
satıyorum
sokağında yüzüne rast
gelirsem
kendimi sokaklarımda kısıt­rıyorum
esiyorum şehir terk ilan ediyorum

kendimden kaçan bir haramiyim
yağmura koşar adım varınca
soluğumdan yıkanmamış
aşkları öksürüyorum

düşüyor içimden bak
sağ­ıma solumu bırakıyorum
her yanı yamalı onca yüz­süz hitap